

Peces d'un trencavides

El fet que un dels tres joves brutalment assassinats a Alacant tingué antecedents ha estat interpretat en alguns ambients de la ciutat com a exculpatori. Mentrestant, es perfilen dos incògnites: un col·legi d'on ja han eixit dos crims i un fort interès a reduir una matança a la pura anècdota

«**S**oltadles u os pego cuatro tiros» va ser el pròleg-anunci del carnatge humà esdevingut a Alacant a l'entrada de la nit de dissabte 25 de maig. Javier Ruiz Gómez, quinze anys, no baladrejava, no estava per brocs. Amb una fredor polar i un domini de la tècnica del tir amb pistola esborronador, va traure una Star de 7'65 mil·límetres de davall la caçadora verda i va començar a disparar contra els quatre joves inclosos en l'amenaça.

El primer d'ells, Antonio Maza López, dènou anys, caigué fulminat d'un

Rosa SOLER

impacte en ple cor. El segon, Andrés Peinado Sánchez, vint-i-dos anys, rebé incrèdul —la pistola no era de joguet— la primera bala en un braç; la següent, mortal de necessitat, va penetrar pel cinqué espai intercostal. El tercer, José Antonio Medina Caballero, dènou anys, va saber de cert que anava a ser ferit: ho fou de mort en el costat esquerre. El quart, Emilio León, dènou anys, encara ara continua sentint els clic-clic de l'arma que l'encanonava a escassa distància, ja totalment descarregada sobre els seus companys però insistent.

Tot havia començat per

un brot de gresca entre aquests quatre xicots i una altra colla de set joves, menors d'edat, tret d'un, amics de Javier. Va acabar en una bassa de sang davant per davant del número 7 del carrer del Cid, un carrer estret que travessa una zona cèntrica, ombrívola i de confluència d'adolescents plurals.

Javier, l'esclat del gel

Amb l'66 d'alçada, estret de pit i de cintura generosa, cabells foscos i parar de casa bona, segons la descripció feta per Emilio, únic supervivent de la matança, és el menor dels fills

d'un alt funcionari d'Hisenda, Luis María Ruiz de Alarcón. Estudia en el col·legi d'elit dels Maristes, ara controlat per membres religiosos i laics de l'Opus, famós els darrers temps per ser el centre operatiu de les mobilitzacions de la dreta dura alacantina contra l'ensenyament públic, l'avortament i el valencià. Testimonis consultats per EL TEMPS semblen confirmar que Javier va ser un dels centenars de xicons que van assistir a la manifestació-croada contra l'idioma que tingué lloc nou dies abans de la carnisseria.

Estudiant problemàtic i conflictiu —ha repetit dos cursos i se li coneixen comentaris agressius contra alguns dels seus professors—, era popular entre els seus condeixebles per una passió que el devorava: la de les armes i els explosius. Lector entusiasta de literatura especialitzada —és coneguda la seua addicció a la revista *Armas*—, no es limitava a acumular-ne coneixements teòrics. Companys de classe asseguren haver-lo vist exhibint una pistola en el col·legi i, fins i tot, segons rumors interns, en una ocasió, una bomba de mà (i?).

Siga com siga, l'ostentació d'haver realitzat pràctiques de tir en un hipòdrom indeterminat fa de la seua localització exacta un punt calent de la investigació. Probablement és l'hipòdrom del castell de Sant Ferran, en desús, rodejat de ciutat i prop de la casa familiar de Javier. Ara, potser no és negligible visitar-ne un *ad hoc* que ha aparegut en la zona de Vistahermosa, partida d'Orgègia.

Javier va tirar a matar amb traça de professional, va fugir del carrer del Cid

En aquest centre es ingressat Javier Ruiz

/ Francesc Cutillas

a pas atemperat, va tornar a alçar la pistola a la guanterera del Mercedes del seu pare, va passar un diumenge casolà, va fer un examen dilluns, no es va esfondrar en ser detingut ni en saber que la condició d'alumnes dels maristes els havia delatats, es va mostrar relaxat en la roda de presos que serví perquè Emilio l'identifiqués («ese es, ese es»). Actualment està retingut en l'«Hogar-escuela Santísima Faz», dependent del Tribunal Tutelar de Menors. Dorm al primer pis, esquerra, i ho fa sense dificultats.

Si les conclusions de la biografia clínica que estan elaborant tot de psiquiatres, psicòlegs i magistrats no dicten cap contraordre, Javier Ruiz, per ser menor d'edat i no responsable penalment, podrà tornar a casa promte. Als maristes, no: l'han expulsat.

El pare de Javier i l'Star

Luis Maria Ruiz de Alarcón, cinquanta-cinc anys, treballa a la Delegació d'Hisenda d'Alacant i en una gestora d'inversions de Benidorm. Declara haver adquirit en aquesta última ciutat, a no sap qui, l'Star-7'65, presumptament usada pel seu fill menut en el triple crim.

Per explicar tan perillosa propietat, més detonant en un home religiós com és ell, argüeix que li era necessària per tal de prevenir qualsevol assalt que el transport sovintejat de diners entre les dues capitals propiciava.

No obstant això, no té llicència d'armes, per la qual cosa serà jutjat, i, si és condemnat, ho serà a presó menor: de sis mesos a sis anys. Els advocats dels familiars de les víctimes intentaran determinar si hagué o no negligència en l'actuació com a pare: la condemna màxima és una multa. No hi cap, però, una condemna per encobriment del fill: l'article divuit del Codi Penal dictamina que els familiars de primer grau no podran ser acusats per aquest motiu. El senyor Ruiz no ho serà, a pesar que la seua obstrucció a la investigació policial pareix manifesta: ocultament de Javier, intentar fer desaparèixer l'arma homicida, desfeta a peces, en el fons del pantà d'Amadorio, a la Vila Joiosa, a trenta cinc km d'Alacant.

La policia, els GEO concretament, ha recuperat el canó i la culata de la pistola, que no van arribar a caure a l'aigua, i ara està sent analitzada a Madrid.

En principi, la investigació no sembla ser excessivament difícil, perquè l'arma és de fabricació espanyola i ostenta la numeració intacta. Per aquest cantó no haurien de tardar les novetats.

Portaveu per un dia de la família Ruiz

Sis dies després del disabte de sang, el diari *La Verdad* eixia al carrer amb una exclusiva nacional anunciada en primera plana. Va ser una magnífica diana del periodista Garcia Cruz: una entrevista amb José Torrecillas González, autotitulat portaveu de la família, ex-cap de la Brigada d'Informació de la Guarcia Civil d'Alacant, ex-capità del cos, «una persona de solvència social, amic íntim de la família i que sempre ha lluitat per la veritat i contra el crim», segons confessió personal i prèvia.

El senyor Torrecilla ha gojat d'una molt fugaç aparició en el bigarrat desplegament d'aquest drama, ja que l'endemà fonts de la família notificaren que l'ex-capità havia deixat de ser-ne el portaveu. Abans del precipitat mutis, però, deixà darrere seua unes manifestacions més aviat cridaneres, que en

El col·legi dels Maristes a Alacant

cap moment ningú no ha confirmat o desmentit. Remarquem-ne dues: a) la mare de Javier, Carolina Gómez, va ingressar malalta greu en un hospital a causa del xoc traumàtic; b) parlant del presumpte homicida, exposa un quadre clínic singular, per bé que amb detalls significatius: «Javier sofreix una malal-

MORA CARBONELL, S.A.

CASA FUNDADA EN 1914

Majorista de Joieria

Correus, 10 1r. Tel. (96) 351 93 35 (4 línies)

46002-VALÈNCIA

**Papers pintats,
decoració i
suro**

Av. de Peris i Valero, 162. Tel. 334 18 17.
46005-València

/ Francesc Cutillas

tià de tipus nerviós, el nom de la qual desconec i de la qual s'ignora inclús l'origen. Sé que a Espanya n'hi ha, tal volta, una dotzena de casos; que un especialista de Las Palmas investiga el mal; que es tradueix en una manifestació al·lèrgica, que porta a la infladura dels vasos sanguinis. La cara se li posa roja... Ja-

vier ha estat, per això, ingressat algunes vegades en la clínica Vistahermosa».

Antonio, Andrés, José Antonio, Emilio: l'estigma de la perifèria

Nascuts, criats, veïns d'un barri obrer ben característic, Verge del Remei, tots quatre participen dels trets comuns que defineixen

la joventut suburbana i perifèrica: desocupació laboral, treball negre intermitent, supervivència precària a través de mitjans més o menys ortodoxos. La broma macabra és anar a morir en el centre, a mans d'una segregació patològica d'aquest mateix centre.

L'Associació de Veïns del barri, potser la més sòlida, implantada i combativa d'Alacant, exercirà l'acció popular en el sumari obert per les tres morts. Els advocats triats per portar endavant aquesta iniciativa són Concha Collado i Albert Peris. La família, per la seua part, i després d'uns dies de perplexitat i desamparament, ha deixat en mans de Vicente Gisbert i Antonio Fernández Monzón, l'acusació privada.

L'ombra de Miquel Grau i tot d'interrogacions

Si l'acció ciutadana sura, serà la segona volta que s'exercirà a Alacant. La primera, i única, va esdevenir arran de l'històric juí per l'homicidi de Miquel Grau l'octubre del 77, que va tenir lloc el juny del 78. Cebrià Ciscar va dur-ne l'acusació privada, i la iniciativa popular tingué Banderés com a portaveu.

L'acusat, Miguel Angel Panadero Sandoval, va ser considerat culpable i condemnat a 14 anys de presó menor.

No és l'exclusiu punt de contacte entre els dos casos criminals. D'altres, més categòrics que anecdòtics, en són: la filiació comuna d'estudiants dels Maristes de Javier i Miguel Angel, i la frigidesa de marbre dels dos caràcters. Si en el 77 l'*enemic* posava pòsters convocant al 9 d'octubre, ara fa cara de delinqüent i és portador de la pesta de la inseguretat ciutadana. Cada família honrada, una pistola, com a mínim.

Però la iniciativa cívica té d'altres funcions que les estrictament punitives, que en el cas del carrer del Cid seran minses. Tot un seguit de qüestions i preguntes s'han d'aclarir. Formulem-ne algunes poques: ¿Anaven o no anaven Javier i la seua banda amb distintius feixistes? ¿D'on ha eixit una pistola coneguda per ser arma de defensa dels membres de les forces d'ordre públic i l'exèrcit? ¿On, i amb qui, feia pràctiques de tir Javier? ¿Es troba, o no, la seua història clínica en els arxius de l'hospital de Vistahermosa? ¿Quina és la vinculació real entre Torrecillas i la família Ruiz?

Curs d'Iniciació a la Fotografia per a xiquets.
Edat: 10-15 anys
Mes de juliol - Matrícula oberta.

Joan D'Àustria, 13. Tel. 351 40 61. 46002 VALÈNCIA